

dr hab. Magdalena Trysińska
Uniwersytet Warszawski
Wydział Filologii Polskiej
ul. Krakowskie Przedmieście 26/28
Warszawa

**Recenzja osiągnięć Pani dr Wioletty Kochmańskiej
ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo**

Pani dr Wioletta Kochmańska jest absolwentką Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Rzeszowie. Od momentu ukończenia studiów w 1995 roku jest związana z macierzystą uczelnią, która w 2001 r. została przekształcona w Uniwersytet Rzeszowski. W latach 1995-2006 dr Kochmańska była zatrudniona na stanowisku asystenta (najpierw w Zakładzie Polszczyzny Historycznej i Dialektologii, później w Zakładzie Współczesnego Języka Polskiego, następnie w Zakładzie Języka Polskiego w Instytucie Filologii Polskiej UR). W latach 2006-2016 była zatrudniona na stanowisku adiunkta w ostatniej z wymienionych jednostek organizacyjnych UR, a od 2017 r. zajmuje tamże stanowisko starszego wykładowcy. Tak więc od samego początku Habilitantka jest związana z Filologią Polską Uniwersytetu Rzeszowskiego. W 2005 r. uzyskała tam stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa. Podstawę uzyskania stopnia doktora stanowiła rozprawa napisana pod kierunkiem prof. Kazimierza Ożoga pt. *Język audycji telewizyjnej dla młodzieży na podstawie badań cyklu „Rower Błażeja”*.

**Ocena osiągnięcia naukowego w rozumieniu Ustawy z dnia 14 marca 2003 r.
o stopniach naukowych i tytule naukowym... [z późniejszymi zmianami]**

Jako podstawę ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego dr Wioletta Kochmańska wskazała we Wniosku cykl publikacji, który zatytułowała *Sport w mediach – ujęcie lingwistyczne*.

Cykl obejmuje 13 artykułów naukowych, w tym jeden artykuł opublikowany w języku niemieckim. Ukazywały się one w latach 2010-2018, zarówno w punktowanym czasopiśmie

(4 artykuły), jak i wieloautorskich, recenzowanych monografiach (9 artykułów). Zgodnie z ww. ustawą artykuły są powiązane tematycznie.

Autorka w Autoreferacie zaproponowała problemowy układ cyklu, niewątpliwie ułatwiający lekturę całości. Podział ten nie jest zgodny z chronologią ukazywania się artykułów, co uznaję za zaletę, ponieważ świadczy o tym, że Autorka ciągle dostrzega potrzebę eksploracji wskazanych pól badawczych, tj.: (1) „Elementy socjolektalne jako pomost dla światów: rzeczywistego i zapośredniczonego”, (2) „Wzorzec strukturalny relacji sportowej w przekazach homo- i heterogenicznych”, (3) „Podmioty sportu – rekonstrukcja wizerunku ukrytego w języku”, (4) „Emocje i ich funkcja w zapośredniczonych tekstach”, (5) „Sport w mediach – spojrzenie z perspektywy komunikacyjnej”, (6) „Przekaz sportowy jako struktura multimodalna”.

Jednocześnie należy podkreślić, że wszystkie z sześciu wymienionych obszarów badawczych mogą stanowić odrębny problem, jednocześnie dopełniają się wzajemnie. W tym miejscu mogę jedynie wyrazić żal, że Habilitantka nie stworzyła monografii, która miałaby szansę przynieść pełne lingwistyczne ujęcie obrazu sportu w mediach. Jak sama Autorka zauważa w Autoreferacie: „Wskazany w osiągnięciu badawczym temat był już wcześniej przedmiotem analiz i opisów, ale często (...) nosiły one znamiona wrywkowości i fragmentaryczności” (str. 2). Zgadzam się z dr Kochmańską, że holistyczne podejście do podjętego zagadnienia stanowi tu novum. Szczegółowe hipotematy składają się na powiązany hipertematem spójny układ. Jednocześnie żywię nadzieję, że Habilitantka pokusi się o szerokie opracowanie monograficzne. Na razie jednak nie pozostaje mi nic innego, jak zgodnie z sugestią Autorki omówić poszczególne teksty wedle zaproponowanego w Autoreferacie schematu.

Wszystkie wskazane przez Habilitantkę teksty łączy poza tematyką także perspektywa badawcza. Materiał analityczny za każdym razem pochodzi z szeroko rozumianych przekazów medialnych, tym samym badania prowadzone przez dr Wioletę Kochmańską mieszczą się w nurcie językoznawczo zorientowanego medioznawstwa. Widać tu jednocześnie ewolucję warsztatu badawczego Autorki – od czystej semantyki po interdyscyplinarną mediolingwistykę.

Pierwszy obszar badawczy stanowią zagadnienia sportowego socjolektu, tu ograniczonego do socjolektu siatkarskiego (teksty I.1. i I.2¹). W pierwszym ze wskazanych artykułów (także pierwszym chronologicznie w całym cyklu) Autorka analizie poddała tylko te jednostki

---

¹ W dalszym ciągu recenzji, odwołując się do konkretnych miejsc cyklu, będę posługiwała się numeracją zaproponowaną przez Habilitantkę w wykazie publikacji (czyli od I.1. do I.13.).

leksykalne, które charakteryzują konkretny klub siatkarski z Rzeszowa. Tekst I.2. natomiast omawia relację synonimii dwóch czasowników: *przyjąć* i *odebrać*, w znaczeniu wykorzystywanym w socjolekcie siatkarskim.

Pierwszy z tekstów stanowi rzeczywiście wstęp do rozważań semantycznych. Jest przy tym zdominowany przez analizę nazw własnych dotyczących rzeszowskiego klubu siatkarskiego. Za niezwykle cenne należy uznać ujęcie diachroniczne. Autorka prześledziła bowiem ewolucję nazwy klubu na przestrzeni 38 lat. Materiał egzemplifikacyjny pochodzi oczywiście z przekazów medialnych, a konkretnie artykułów prasowych. Drugi tekst jest wyraźnie zorientowany na analizę jednostek należących do socjolektu siatkarskiego. Poza analizą leksykograficzną Autorka wykorzystywała tu także teorie stereotypu i JOŚ.

Kolejny punkt w zgłoszonym do oceny cyklu artykułów stanowi perspektywa genologiczna. Teksty I.3. i I.4. dotyczą relacji meczu siatkarskiego (relacja sportowa jako gatunek), pierwszy – relacji radiowej, drugi – relacji telewizyjnej.

Tekst „Telewizyjna relacja meczu siatkarskiego i jej konstytutywne cechy...” (I.4.) pokazuje, że cykl wskazany jako osiągnięcie naukowe nie ma charakteru przypadkowo zebranych artykułów. Badaczka konsekwentnie realizuje obrany na początku cel. Artykuł ulokowany na pozycji 4. w cyklu pochodzi z roku 2017 r. (przypomnijmy – badania Autorka rozpoczęła w roku 2010 r.), i jest wyraźną kontynuacją badań perspektywy genologicznej i medialnego języka sportu w ogóle (por. str. 165 wspomnianego tekstu). Jednocześnie wyznacza dalszą perspektywę badawczą: „Proponuję zatem, by sądy o nachyleniu teoretyzującym zawarte w niniejszym opracowaniu zapoczątkowały naukową dyskusję nad realizacją gatunku w różnych stacjach telewizyjnych (i dla różnych dyscyplin sportu) i aby je traktować wciąż jako przyczynek do uogólnionych genologicznych rozstrzygnięć” – pisze Autorka na str. 166. omawianego tekstu. Uwagę tę traktuję jako deklarację kontynuacji badań.

Kolejny obszar badawczy wyznaczony przez Habilitantkę to medialny obraz sportowca. Uwagę zwraca aktualność podejmowanych przez dr Wioletę Kochmańską problemów badawczych. Autorka reaguje na aktualne zjawiska społeczno-kulturalne, na to, co w danym momencie jest głośno komentowane w mediach, jak na przykład sukcesy Justyny Kowalczyk (tekst I.5. w cyklu). Artykuł „Dopóki walczysz – jesteś zwycięzcą – obraz medialny Justyny Kowalczyk” jest przykładem badania opartego na konkretnym materiale, chociaż mam pewne zastrzeżenia co do charakterystyki samego materiału badawczego. Z analizy wynika, że Habilitantka przebadła porządną korpus tekstów, z niego wyekscerpowwała przykłady składające się na medialny obraz sportowca. Materiał jest wystarczający (42 teksty

wykazane w dołączonej do opracowania bibliografii podmiotu), ale jednak dość jednorodny. Są to bowiem teksty pochodzące w większości z internetowego wydania „Przeglądu sportowego”, co wpływa na taki, a nie inny obraz Justyny Kowalczyk. Nie jest to zarzut, bo trudno przebadać wszystkie teksty o choćby jednym sportowcu, ale należałoby poczynić zastrzeżenie, że uzyskany obraz jest w pewnej mierze uzależniony od medium (wszak *the medium is a message*). Kryteria doboru korpusu tekstów wyjaśniłyby wiele kwestii wątpliwych, np. kto jest odbiorcą tekstów?, kto i dla kogo kreuje obraz Justyny Kowalczyk?, jaką funkcję pełnią badane teksty? (Autorka pisze, że są to teksty o funkcji informacyjnej, z czym nie do końca się zgadzam; publicystyka – a z tą mamy tu do czynienia – z definicji ma inny cel niż informowanie). Wreszcie należałoby odróżnić teksty, w których inni mówią o Justynie Kowalczyk, i teksty, w których sportswomenka mówi sama o osobie (autokreacja). Potrzebę taką widać wyraźnie, kiedy mowa chociażby o *przekorze* – jest to cecha, którą wskazuje sama J. Kowalczyk, ale inni jej zaprzeczają (por. str. 200 omawianego tekstu).

Uwagi metodologiczne nie umniejszają jednak zasadności podejmowania badań nad medialnym obrazem X-a (sportu, sportowca, kibica itp.), tym bardziej, że obszar badawczy jest ogromny. Czym innym są bowiem badania pojedynczego sportowca odnoszącego sukcesy, czym innym zespołu (por. tekst I.6. poświęcony wizerunkowi siatkarza, który jednak zawsze pozostaje członkiem grupy), choć w Autoreferacie, na str. 10., dr Kochmańska pisze, że: „(...) fragmenty źródłowych ilustracji stają się matrycą, którą da się wykorzystać w kształtowaniu obrazu sportowca jako przedstawiciela dowolnej dyscypliny sportu”. Habilitantka za każdym razem wyznacza profile oraz elementy, które je budują. Analizy osadza w kognitywnym nurcie badawczym (stereotypu, metafory, antropologicznego punktu widzenia). Lektura obu wskazanych w tym obszarze badawczym tekstów pokazuje, że jest to dopiero początek badań nad medialnym obrazem sportowca. Zarys matrycy przyjmuję, ale jednocześnie dostrzegam konieczność uwzględnienia jeszcze wielu zmiennych, gdyby Autorka zamierzała wątek ten kontynuować w dalszej pracy badawczej. Uwagę zwraca chociażby fakt, że w przypadku medialnego obrazu siatkarza oglądowi zostały poddane teksty o zupełnie innym charakterze (sprawozdania z przebiegu spotkania) niż w przypadku kreowania medialnego wizerunku Justyny Kowalczyk (teksty prezentujące sylwetkę).

Jako czwarty obszar badawczy dr Wioletta Kochmańska wskazuje „Emocje i ich funkcję w zapośredniczonych tekstach”. Jak pisze w Autoreferacie (str. 10.), szczegółową realizację tego zagadnienia stanowią trzy teksty o numerach: I.7., I.8., I.9. Lektura tychże pokazuje jednak, że są to teksty różne, przede wszystkim jeśli chodzi o zakres badawczy. Pierwszy z nich (I.7.) to powrót do perspektywy genologicznej. Autorka, podobnie jak w opracowaniu

I.3. bada radiową relację z meczu siatkarskiego. Pewne elementy opisu są tu powtórzone (opis struktury relacji, użycie nazw gatunkowych: komentarz i relacja), co tłumaczy się tym, że jednocześnie są one wzbogacone o analizę emotywną warstwy komunikatu. W tym celu Autorka poddała oglądowi te elementy przekazu, które mogą być źródłem wiedzy o emocjach nadawcy. W sumie trudno mi uznać ten tekst za odkrywczy. W mojej ocenie stanowi najsłabsze ogniwo ocenianego cyklu artykułów.

Dwa pozostałe teksty zmieniają już optykę badawczą – Autorka szuka bowiem sposobu na badanie odbioru. Tekst I.8. – jak czytamy w podtytule – stanowi przyczynek do projektu metodologii badawczej, tym samym ma charakter postulatywny. Nie znajdujemy w nim bowiem odpowiedzi, jak badać odbiór, jak dotrzeć do punktu widzenia odbiorcy (kibica). Proponuje tu dr Kochmańska kryteria oceny postawy odbiorcy, biorąc pod uwagę nowy rodzaj uczestniczenia w zapośredniczonych wydarzeniach sportowych (por. telewizję jakościową i tematyczne strony WWW, umożliwiające z jednej strony wirtualne spotkania kibiców i wymianę komentarzy, a z drugiej „podglądanie” zachowań kibiców przez badaczy mediów). Jednocześnie skupia uwagę na sposobach wpisywania emocji w sam przekaz (perspektywa genologiczna). Tłumaczy się to tym, iż odbiorca jest uwikłany w proces komunikacji, którego składnikami są zarówno obserwowana sportowa rywalizacja, jak i przekaz o określonej intencji. Stawiam wobec powyższego pytanie: jaki cel ma Habilitantka – znalezienie sposobu na dotarcie do emocji odbiorcy (kibica) czy raczej stworzenie listy aktywatorów (które zresztą Autorka świetnie definiuje), mogących potencjalnie jakieś emocje wywoływać. Wydaje mi się, że raczej ten drugi cel był tu istotny i – co więcej – został osiągnięty. Recenzowany w tym miejscu tekst uważam za niezwykle cenny w całym cyklu artykułów. Daje bowiem asumpt do dalszych, pogłębionych badań w tym zakresie.

Kontynuacją zagadnienia emocji jest kolejny tekst (I.9.). Tym razem Autorka prowadzi badania zapowiedziane w tekście z 2016 r. (I.8.), albowiem materiał badawczy stanowią wypowiedzi kibiców utrwalone na forach internetowych. Jest to analiza języka sportu, ale z perspektywy odbiorcy sportowego wydarzenia (kibica). Mamy tu do czynienia z odmienną perspektywą badawczą – Autorka sięgnęła po teorie socjolingwistyczne, konieczne, aby scharakteryzować uczestników sytuacji komunikacyjnej, jaką jest dyskusja na forum internetowym, oraz samą sytuację komunikacyjną z przynależnymi jej komponentami. Tekst ten przynosi z jednej strony kontynuację problemu emocjonalności (ekspresywności) przekazu medialnego, z drugiej poszerzenie perspektywy badawczej analizowanego wycinka medialnego dyskursu. Należy w tym miejscu docenić wnikliwość badawczą Habilitantki,

która na opisywane zjawisko stara się patrzeć z wielu perspektyw, w duchu rozwijającej się prężnie mediolingwistyki.

Kolejne dwa teksty w cyklu wskazanym jako osiągnięcie naukowe ujmują sport w mediach – jak czytamy w Autoreferacie – z perspektywy komunikacyjnej. Mam pewną wątpliwość, czy wydzielanie kolejnego obszaru badań jest zasadne. Oba wskazane tu teksty (I.10. i I.11.) można by bowiem umieścić w innych obszarach. Łączy je co prawda spojrzenie na uczestników aktu komunikacji (nadawcę i odbiorcę), ale jednocześnie są to opracowania różne, poprzedzające lub kontynuujące (czasami powielające) spostrzeżenia poczynione przez Habilitantkę w innych miejscach recenzowanego cyklu.

W artykule o numerze I.10. Autorka dokonuje genologicznej charakterystyki sportowego portalu www.volley24.pl, zwracając uwagę na jego interaktywny charakter. Podobnie perspektywę genologiczną przyjmuje w kolejnym w tym segmencie opracowaniu (I.11). Tym razem powraca jednak do problemów, które już czyniła obiektem obserwacji, stąd nieuchronne powtarzanie już kiedyś sformułowanych spostrzeżeń: dotyczących telewizyjnej relacji sportowej w komercyjnej telewizji POLSAT (por. tekst I.4.) oraz badań nad odbiorem medialnego przekazu (por. tekst I.8). Teksty I.4. i omawiany tu I.11. być może powstawały równolegle – mają tę samą datę wydania, z tym że ten drugi został opublikowany w języku niemieckim; na tekst I.4. Autorka powołuje się w przypisie do tekstu I.11., informując, iż został złożony do druku.

Powtarzanie treści w kolejnych tekstach stanowiących cykl, a jednocześnie będących samodzielnymi bytami, jest poniekąd oczywiste. Nie należy w związku z tym uwagi tej poczytywać jako zarzutu. Każdy z recenzowanych tekstów musi bowiem realizować podstawowe wyznaczniki tekstowości, a tym samym powtarzać niezbędne minimum teoretycznego zaplecza badawczego. I tak właśnie dzieje się w przypadku ocenianego tu osiągnięcia naukowego dr Wioletty Kochmańskiej.

Dwa ostatnie artykuły (I.12, I.13) Autorka przyporządkowała do segmentu zatytułowanego „Przekaz sportowy jako struktura multimodalna”. Pierwszy pochodzi z roku 2014, drugi z 2018. Opracowanie I.12. dotyczy wielokodowej struktury e-tekstu, natomiast w opracowaniu I.13. Autorka powraca do podejmowanej już wcześniej relacji sportowej zapośredniczonej przez telewizję. Oba przywołane artykuły znacznie poszerzają perspektywę badawczą medialnego dyskursu sportowego o konieczny we współczesnych badaniach medioznawczych aspekt multimodalności.

Osiągnięcie badawcze Habilitantka zatytułowała (o czym już była mowa) *Sport w mediach – ujęcie lingwistyczne*. Tytuł jest na tyle ogólny, że wszystkie recenzowane

powyżej teksty wchodzące w skład cyklu mieszczą się w jego zakresie. Należy jednak zaznaczyć, że sport w mediach jest zjawiskiem niezwykle szerokim. Nie sposób omówić go w sposób całościowy, chociażby ze względu na różnorodność dyscyplin, a także typów mediów (prasa, radio, telewizja, wreszcie internet). Tę różnorodność widać w dorobku naukowym dr Wioletty Kochmańskiej. Zdecydowana większość opracowań dotyczy piłki siatkowej, ale pojawiły się też inne dyscypliny – przede wszystkim sporty zimowe reprezentowane przez narciarstwo. Gdyby Habilitantka zdecydowała się na opracowanie monograficzne (po raz kolejny wyrażam żal, że tak się nie stało), zapewne obraz sportu w mediach byłby spójniejszy. Tym czasem mamy do czynienia z trzynastoma tekstami, niewątpliwie powiązаныmi tematycznie, ale niedającymi całościowego oglądu badanego zjawiska.

Pomijając sformułowane z recenzenckiego obowiązku powyższe zastrzeżenie, w recenzowanym cyklu artykułów dostrzegam proces dojrzewania Badaczki do podejmowania coraz to śmielszych analiz, wysuwania śmielszych wniosków. Także metodologia badawcza staje się coraz to bardziej różnorodna. Badaczka dostrzega konieczność sięgania po interdyscyplinarne instrumentarium. Sama analiza semantyczna, nawet zorientowana kognitywnie (por. tekst I.2.) daje bowiem wycinkowy obraz badanej rzeczywistości medialnej. W badaniach podejmowanych przez dr Kochmańską chodzi bowiem nie tylko o analizę języka sportowego dyskursu, choć ujęcie lingwistyczne jest tu dominujące, ale o rekonstrukcję medialnego obrazu sportu, którego nie można przecież ograniczyć do analizy językoznawczej. W ostatnim z recenzowanych artykułów Autorka zasadnie zakotwicza badany obszar dyskursywny w kulturze, pokazując tym samym jak ważne jest łączenie różnych perspektyw badawczych podczas analizy medialnej rzeczywistości.

Biorąc pod uwagę zawartość artykułów składających się na cykl oraz ujawnione w nich kompetencje badawcze Autorki, stwierdzam, że **spełnia on warunki osiągnięcia naukowego w myśl art. 16. Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym z 14 marca 2003 r., tzn. stanowi „znaczný wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej” oraz obejmuje publikacje powiązane tematycznie.**

Ocena dorobku naukowego sytuowanego poza cyklem publikacji zgłoszonych jako podstawa procedury habilitacyjnej

Poza 13 artykułami wchodzącymi w skład cyklu zgłoszonego jako osiągnięcie naukowe dr Wioletta Kochmańska w latach 2005 – 2017 opublikowała jedną monografię autorską i 17 artykułów naukowych. Ponadto jest współredaktorką dwóch wieloautorskich recenzowanych monografii.

W centrum zainteresowań Habilitantki także w przypadku dorobku naukowego sytuowanego poza cyklem artykułów recenzowanych w pierwszej części pozostaje niezmiennie współczesny język polski oraz szeroko pojęty język mediów.

Uwagę zwraca monografia autorska „O języku programu telewizyjnego dla młodzieży (na przykładzie *Roweru Błazeja*”, która jest zmodyfikowaną wersją rozprawy doktorskiej. Autorka wykazała się tu świetnie opanowanym warsztatem badawczym. Na tekst audycji telewizyjnej spojrziała z wielu perspektyw: tekstologicznej, genologicznej, pragmalingwistycznej i semantycznej. Zgadzam się opinią prof. Marii Wojtak, która w recenzji tejże pracy pisze: „(...) w pracy jest praktycznie całe współczesne językoznawstwo” (4. str. okładki).

W kolejnych tekstach naukowego autorstwa dr Kochmańskiej widać badawcze zacięcie i zdolność reagowania na współczesne zjawiska językowe. Artykuły zamieszczone w części II wykazu opublikowanych prac naukowych są różnorodne, bo dotyczą: tekstów reklamowych, tekstów użytkowych (ogłoszeń), tekstów literackich (tu Autorka wykorzystuje teorię JOŚ do pokazania obrazu dziecka czy obrazu rodziny). Ponadto uwagę zwracają dociekania leksykalne, zwłaszcza w aspekcie poprawności językowej i zmieniającego się uzusu.

Nie sposób w tym miejscu omówić wszystkich wskazanych przez Habilitantkę tekstów, dlatego zwrócę uwagę na dwa, które szczególnie przykuły moją uwagę.

Artykuł „O językowej strukturze ogłoszeń w dziale Nieruchomości – Mam do wynajęcia w Rzeszowskim Serwisie Ogłoszeniowym WWW.rzeszowiak.pl” (II.22. w wykazie) przynosi ciekawą analizę gatunkowej realizacji tekstu użytkowego. Sama perspektywa genologiczna nie byłaby może odkrywcza, ale Autorka wzbogaciła ją o kontekst kulturowy. Wykazała, że zmiany we wzorcu gatunku są jednocześnie zmianami kulturowymi – są bowiem źródłem informacji „o współczesnych ludziach i czasach, w których żyją” (str. 193. recenzowanego tekstu). Tekst oparty jest na bogatej bazie materiałowej, którą stanowią ogłoszenia zamieszczane w internecie (ok. 500 realizacji gatunku).

Zupełnie inny charakter ma opracowanie zatytułowane „Obraz dziecka w powieści Doroty Terakowskiej *Poczwarka*”. Analiza tekstu artystycznego, jakim jest tekst literacki, uzupełnia analizy tekstów medialnych, które przede wszystkim znajdują się w polu obserwacji Habilitantki. W rekonstrukcji obrazu dziecka Autorka stosuje kognitywne podejście do analizy materiału badawczego, ale akcentuje problem społeczny, jakim jest niepełnosprawność, oraz pokazuje sposób budowania narracji w powieści Terakowskiej, który to wpływa na taki, a nie inny wynik analiz. Rozszerzenie pola badawczego dotyczącego języka w mediach o literaturę uznaję za doskonałe posunięcie. Przecież książka to także medium, choć medioznawcy zdają się o tym zapominać.

Ocena aktywności naukowej po doktoracie jako realizacji kolejnego ustawowego wymogu procedury habilitacyjnej

Poza wymienionymi i pokrótce omówionymi publikacjami w powyższym punkcie recenzji należy zwrócić uwagę na pozostałe pola naukowej działalności Habilitantki.

Dr Wioletta Kochmańska czynnie uczestniczy w międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych oraz sesjach naukowych (35 wystąpień). Ponadto była organizatorką dwóch konferencji naukowych o zasięgu krajowym i dwóch o zasięgu lokalnym. Jest także członkiem Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego w Krakowie (odział Rzeszów) oraz jedną z założycielek Stowarzyszenia Etyki Słowa.

Na koniec tej części warto wspomnieć o działalności popularyzatorskiej dr Wioletty Kochmańskiej. Habilitantka współpracuje ze środowiskiem lokalnym – udziela się różnorodnych przedsięwzięciach organizowanych dla dzieci i młodzieży szkolnej (wykłady, pogadanki, konkursy), co z mojego punktu widzenia ma ogromną wartość i naukową, i kulturotwórczą. Jednocześnie pokazuje rolę naukowca we współczesnym świecie, która nie może być ograniczona do pracy akademickiej.

Ocena działalności dydaktycznej i administracyjnej

Dr Wioletta Kochmańska – poza działalnością naukową, która w procedurze habilitacyjnej jest brana pod uwagę w pierwszej kolejności – swój czas poświęca także na pracę administracyjną (jest między innymi Członkiem Instytutowej i Wydziałowej Komisji do Spraw Jakości Kształcenia) oraz pracę dydaktyczną. Poza prowadzeniem przedmiotów wynikających z programu studiów (ćwiczeń, wykładów i seminariów licencjackich)

Habilitantka była opiekunem Studenckiego Koła Naukowego. W ramach tej działalności organizowała m.in. zimowy obóz dialektologiczny w Niwiskach.

To tylko niektóre z przykładów pozanaukowej działalności Habilitantki, które dopełniają ocenę w postępowaniu habilitacyjnym.

Konkluzja

Wartość dorobku naukowego i dydaktycznego Habilitantki jest bezsprzeczną podstawą do podjęcia kolejnych kroków w postępowaniu o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego. W związku z tym stwierdzam, że dr Wioletta Kochmańska spełnia ustawowe wymagania stawiane habilitantom i może zostać dopuszczona do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego. Wniosek ten przedkładam Komisji Habilitacyjnej, a za jej pośrednictwem Radzie Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Rzeszowskiego w Rzeszowie.

Warszawa, 20.07.2018r.

Magdalena
Jysińska